

ความตกลง

ระหว่างรัฐบาลแห่ง

เขตบริหารพิเศษฮ่องกงแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน

และ

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน

และการป้องกันการเลี่ยงภาษี

ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งเขตบริหารพิเศษฮ่องกงแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีนและรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย
(คณะรัฐมนตรี)

มีความปรารถนาที่จะทำความตกลงเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และการป้องกันการเลี่ยงภาษี
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ ๑
ขอบข่ายส่วนบุคคล

ความตกลงนี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่ง หรือทั้งสองฝ่าย

ข้อ ๒

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

๑. ความตกลงนี้จะใช้บังคับแก่ภาษีเก็บจากเงินได้ที่บังคับจัดเก็บในนามของภาคีสถัญญาฝ่ายหนึ่ง

หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของภาคีสถัญญาฝ่ายนั้นโดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ

๒. ภาษีที่พึงจ่ายที่ตั้งบังคับจัดเก็บจากเงินได้ที่ทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบของเงินได้ รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์หรืออสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดรวมของเงินค่าจ้าง หรือเงินเดือนซึ่งวิสาหกิจเป็นผู้จ่าย ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุน ให้ถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้

๓. ภาษีที่จัดเก็บอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งความตกลงนี้จะใช้บังคับโดยเฉพาะ ได้แก่

ก) ในกรณีเขตบริหารพิเศษฮ่องกง

(๑) ภาษีจากกำไร

(๒) ภาษีเงินเดือน และ

(๓) ภาษีทรัพย์สิน

ข) ในกรณีประเทศไทย

(๑) ภาษีเงินได้ และ

(๒) ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม

๔. ความตกลงนี้จะใช้บังคับแก่ภาษีใดๆ ที่มีลักษณะเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญ ซึ่งใช้บังคับหลังจากวันที่ลงนามในความตกลงนี้ เป็นการเพิ่มเติมจาก หรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน ตลอดจนภาษีอื่นใดที่อยู่ภายใต้วรรค ๑ และ ๒ ของข้อนี้ ซึ่งภาคีสถัญญาฝ่ายหนึ่งอาจบังคับจัดเก็บในอนาคต เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของภาคีสถัญญาทั้งสองฝ่ายจะได้แจ้งให้กันและกันทราบถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญใดๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรในฝ่ายของตน

๕. ภาษีที่จัดเก็บอยู่ในปัจจุบัน รวมทั้งภาษีใดๆ ซึ่งใช้บังคับหลังจากวันที่ลงนามในความตกลงนี้ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า “ภาษีเขตบริหารพิเศษฮ่องกง” และ “ภาษีไทย”

ข้อ ๓

บทนิยามทั่วไป

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของความตกลงนี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น
 - (ก) คำว่า “เขตบริหารพิเศษฮ่องกง” หมายถึง เขตบริหารพิเศษฮ่องกงแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน เมื่อใช้ในความหมายทางภูมิศาสตร์หมายถึง ดินแดน และพื้นที่ทางทะเล ภายในอาณาเขตของเขตบริหารพิเศษฮ่องกง รวมทั้งเกาะฮ่องกง, เกาลูน, ดินแดนใหม่และพื้นที่ทางน้ำของฮ่องกง
 - (ข) คำว่า “ประเทศไทย” หมายถึง อาณาเขตประเทศของราชอาณาจักรไทย รวมถึงน่านน้ำภายใน ทะเลอาณาเขตและพื้นที่ในทะเลใดๆ ซึ่งราชอาณาจักรไทยมีสิทธิอธิปไตยหรือเขตอำนาจตามกฎหมายระหว่างประเทศ
 - (ค) คำว่า “บริษัท ” หมายถึง นิติบุคคลใดๆหรือหน่วยใดๆซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคลเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี
 - (ง) คำว่า “เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ” หมายถึง
 - (ก) ในกรณีของเขตบริหารพิเศษฮ่องกง อธิบดีกรมสรรพากร หรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ หรือบุคคล หรือหน่วยใดๆ ที่ได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติหน้าที่ซึ่งในปัจจุบันดำเนินการโดย อธิบดีกรมสรรพากร หรือหน้าที่ที่คล้ายคลึงกัน
 - (ข) ในกรณีของประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ
 - (จ) คำว่า “ภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่ง ” และ “ภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง” หมายถึง เขตบริหารพิเศษฮ่องกงหรือประเทศไทย แล้วแต่บริบทจะกำหนด
 - (ฉ) คำว่า “วิสาหกิจของภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่ง” และ “วิสาหกิจของภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง” หมายถึง วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่ง และวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งตามลำดับ
 - (ช) คำว่า “การจราจรระหว่างประเทศ” หมายถึง การขนส่งใดๆ โดยทางเรือ หรือทางอากาศยานซึ่งดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่ง ยกเว้นกรณีเรือหรืออากาศยานซึ่งดำเนินการระหว่างสถานที่ต่างๆในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งเท่านั้น

(ข) คำว่า “บุคคล” รวมถึง บุคคลธรรมดา บริษัท ทรัสต์ ห้างหุ้นส่วน คณะบุคคลใดๆ รวมทั้งหน่วยใดๆ ซึ่งถือว่าเป็นหน่วยภาษีภายใต้กฎหมายภาษีที่บังคับใช้ในแต่ละภาคีสัญญา

(ฅ) คำว่า “ภาษี” หมายถึง ภาษีเขตบริหารพิเศษฮ่องกงหรือภาษีไทยแล้วแต่บริบท จะกำหนด

(ญ) คำว่า “คนชาติ” หมายถึง ในกรณีของประเทศไทย

(๑) บุคคลธรรมดาใดๆ ที่มีสัญชาติไทย

(๒) นิติบุคคลใดๆ ห้างหุ้นส่วน สมาคม และหน่วยอื่นใด ที่ได้รับสถานภาพ เช่นว่านั้นตามกฎหมาย ที่บังคับใช้ในประเทศไทย

๒. ในการใช้บังคับบทบัญญัติของความตกลงที่กำหนดไว้ โดยภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่งในเวลาใดๆ คำใดๆ ที่มีได้นิยามไว้ในความตกลงนี้ให้มีความหมายตามที่คำนั้นมีอยู่ในเวลานั้นตามกฎหมายของภาคีสัญญาฝ่ายนั้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของการเก็บภาษีที่ความตกลงนี้ใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น ความหมายใดๆ ภายใต้กฎหมายภาษีที่ใช้บังคับอยู่ของภาคีสัญญาฝ่ายนั้นจะมีผลบังคับเหนือคำจำกัดความภายใต้กฎหมายอื่นของภาคีสัญญาฝ่ายนั้น

ข้อ ๔
ผู้มีถิ่นที่อยู่

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งความตกลงนี้ คำว่า “ผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่ง” หมายถึง

(ก) ในกรณีของเขตบริหารพิเศษฮ่องกง

(๑) บุคคลธรรมดาใดๆ ที่อยู่เป็นปกติวิสัยในเขตบริหารพิเศษฮ่องกง

(๒) บุคคลธรรมดาใดๆ ที่อยู่ในเขตบริหารพิเศษฮ่องกงเป็นระยะเวลามากกว่า ๑๘๐ วัน ในปีประเมินภาษีหนึ่ง หรือมากกว่า ๓๐๐ วัน ในปีประเมินภาษี ๒ ปีติดต่อกัน โดยหนึ่งในนั้นเป็นปีประเมินภาษีที่เกี่ยวข้อง

(๓) บริษัทที่ก่อตั้งขึ้นในเขตบริหารพิเศษฮ่องกงหรือถ้าก่อตั้งขึ้นนอกเขตบริหารพิเศษฮ่องกง มีการจัดการหรือควบคุมเป็นปกติในเขตบริหารพิเศษฮ่องกง

(๔) บุคคลอื่นใดๆ ที่ตั้งขึ้นภายใต้กฎหมายของเขตบริหารพิเศษฮ่องกงหรือถ้าตั้งขึ้นนอกเขตบริหารพิเศษฮ่องกง มีการจัดการหรือควบคุมเป็นปกติในเขตบริหารพิเศษฮ่องกง

(ข) ในกรณีของประเทศไทย บุคคลใดๆ ผู้ซึ่งภายใต้กฎหมายของประเทศไทยมีหน้าที่เสียภาษี ในประเทศไทย โดยเหตุแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานประกอบการ หรือโดยเกณฑ์อื่นใด ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน อย่างไรก็ตาม คำนี้มีให้รวมถึง บุคคลใดๆ ที่มีหน้าที่ต้องเสียภาษีในประเทศไทยด้วยเหตุเฉพาะการมีเงินได้จากแหล่งในประเทศไทยแต่เพียงอย่างเดียว

(ค) ในกรณีของภาคีคู่สัญญาแต่ละฝ่าย รัฐบาลของภาคีคู่สัญญาฝ่ายนั้น และองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใดๆ ของภาคีคู่สัญญาฝ่ายนั้น

๒. ในกรณีที่โดยเหตุแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีคู่สัญญาทั้งสองฝ่าย ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้

(ก) ให้ถือว่า บุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในภาคีคู่สัญญาฝ่ายซึ่งบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวร ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรในภาคีคู่สัญญาทั้งสองฝ่าย ให้ถือว่า เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในภาคีคู่สัญญาฝ่าย ซึ่งบุคคลนั้นมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (“ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ”)

(ข) ถ้าไม่อาจกำหนดภาคีคู่สัญญาซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญหรือถ้าบุคคลนั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในภาคีคู่สัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งให้ถือว่า บุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในภาคีคู่สัญญาที่บุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย

(ค) ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในภาคีคู่สัญญาทั้งสองฝ่าย หรือไม่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองฝ่าย ให้ถือว่า บุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในภาคีคู่สัญญาที่บุคคลนั้นมีสิทธิการอยู่อาศัย (ในกรณีของเขตบริหารพิเศษฮ่องกง) หรือภาคีคู่สัญญาที่บุคคลนั้นเป็นคนชาติ (ในกรณีของประเทศไทย)

(ง) ถ้าบุคคลนั้นมีสิทธิการอยู่อาศัยในเขตบริหารพิเศษฮ่องกงและเป็นคนชาติของประเทศไทย หรือถ้าบุคคลนั้นทั้งไม่มีสิทธิการอยู่อาศัยในเขตบริหารพิเศษฮ่องกง และไม่เป็นคนชาติของประเทศไทย เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของภาคีคู่สัญญาทั้งสองฝ่าย จะแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

๓. ในกรณีที่โดยเหตุแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลนอกเหนือจากบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีคู่สัญญาทั้งสองฝ่าย ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของภาคีคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายตัดสินใจโดยความตกลง ร่วมกันว่า บุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีคู่สัญญาฝ่ายใดเพื่อความมุ่งประสงค์ของความตกลงนี้

ข้อ ๕

สถานประกอบการถาวร

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของความตกลงนี้ คำว่า “สถานประกอบการถาวร” หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน
๒. คำว่า “สถานประกอบการถาวร” ให้รวมถึงโดยเฉพาะ
 - (ก) สถานจัดการ
 - (ข) สาขา
 - (ค) สำนักงาน
 - (ง) โรงงาน
 - (จ) โรงช่าง
 - (ฉ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือสถานที่อื่นใดที่ใช้ในการขุดค้นทรัพยากรธรรมชาติ และ
 - (ช) คลังสินค้าในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบุคคลซึ่งเป็นผู้จัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บของให้กับผู้อื่น
๓. คำว่า “สถานประกอบการถาวร” รวมถึง
 - (ก) ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการประกอบหรือโครงการติดตั้ง หรือกิจกรรมตรวจควบคุมที่เกี่ยวข้องกับโครงการดังกล่าว ทั้งนี้เฉพาะกรณีที่ตั้ง โครงการหรือกิจกรรมนั้น ดำเนินติดต่อกันเป็นเวลาเกินกว่าหกเดือน
 - (ข) การให้บริการรวมถึงบริการให้คำปรึกษาโดยวิสาหกิจหนึ่งผ่านลูกจ้างหรือบุคลากรอื่น ซึ่งถูกว่าจ้างโดยวิสาหกิจนั้นเพื่อความมุ่งประสงค์ดังกล่าว แต่ทั้งนี้ กิจกรรมนั้น ต้องดำเนิน ติดต่อกัน (สำหรับโครงการเดียวกันหรือโครงการที่เกี่ยวข้องกัน) ในภาคีสคู่ สัญญาฝ่ายหนึ่ง ในช่วงระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมกันเกินกว่าหกเดือนภายในระยะเวลา สิบสองเดือนใดๆ
๔. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนๆ ของข้อนี้อยู่ คำว่า “สถานประกอบการถาวร” ไม่ให้ถือว่ารวมถึง
 - (ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา หรือการจัดแสดง สิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ
 - (ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือการจัดแสดง

(ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาขากิจ เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาขากิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ

(ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของหรือสินค้า หรือรวบรวมข้อสนเทศเพื่อวิสาขากิจนั้น

(จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการดำเนินกิจกรรมอื่นซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบให้แก่วิสาขากิจนั้น

(ฉ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อการประกอบกิจกรรมที่กล่าวถึงในอนุวรรค (ก) ถึง (จ) ของวรรคนี้รวมกัน โดยมีเงื่อนไขว่า กิจกรรมทั้งหมดของสถานธุรกิจประจำซึ่งเป็นผลมาจากการรวมเข้ากันนี้มีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบ

๕. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ เมื่อบุคคลนอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค ๖ กระทำการในภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่งในนามของวิสาขากิจของภาคีสัญญา อีกฝ่ายหนึ่ง ให้ถือว่าวิสาขากิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในภาคีสัญญาที่กล่าวถึงฝ่ายแรกในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมใดๆที่บุคคลนั้นกระทำเพื่อวิสาขากิจนั้น ถ้าบุคคลดังกล่าว

ก) มีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่ง ซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาขากิจนั้น เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่างๆของบุคคลนั้นจำกัดอยู่แต่เฉพาะที่กล่าวถึงในวรรค ๔ ซึ่งถ้าได้กระทำการโดยผ่านสถานธุรกิจประจำเช่นว่านั้น สถานธุรกิจประจำนี้จะไม่ก่อให้เกิดสถานประกอบการถาวรภายใต้บทบัญญัติของวรรคนี้

ข) ไม่มีอำนาจเช่นว่านั้น แต่ได้เก็บรักษาอย่างเป็นปกติวิสัยในภาคีสัญญาที่กล่าวถึงฝ่ายแรก ซึ่งมูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาขากิจนั้น จากการดำเนินการส่งมอบมูลภัณฑ์ของสิ่งของในนามของวิสาขากิจนั้นอยู่เป็นประจำ หรือ

ค) ไม่มีอำนาจเช่นว่านั้น แต่ได้จัดทำคำสั่งซื้ออย่างเป็นปกติวิสัยในภาคีสัญญาที่กล่าวถึงฝ่ายแรก ซึ่งใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดของวิสาขากิจนั้น หรือวิสาขากิจอื่นๆซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาขากิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาขากิจนั้น

๖. วิสาหกิจของภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งจะไม่ถือว่ามิสถานประกอบการถาวรในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง เพียงเพราะว่าวิสาหกิจดังกล่าวดำเนินธุรกิจใภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น โดยผ่านทาง นายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ โดยมีเงื่อนไขว่าบุคคลเช่นว่านั้น ได้กระทำการอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน อย่างไรก็ตาม เมื่อกิจกรรมของตัวแทนดังกล่าวได้กระทำทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดในนามวิสาหกิจนั้น และได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจนั้นกับตัวแทนในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์และการเงินซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ บุคคลเช่นว่านี้จะไม่ถือเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรคนี้
๗. ข้อเท็จจริงที่ว่าบริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่ง ควบคุมหรือถูกควบคุม โดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

ข้อ ๖

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ (รวมทั้งเงินได้จากการเกษตรหรือป่าไม้) ที่ตั้งอยู่ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น
๒. คำว่า “อสังหาริมทรัพย์” ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของภาคีสัญญาฝ่ายซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใดจะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปศุสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตร ป่าไม้ และประมง สิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิต่างๆที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัว เพื่อเป็นค่าตอบแทนในการทำงาน หรือสิทธิในการสำรวจหรือในการทำงานในขุมแร่ เหมืองหิน แหล่งแร่ และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น ส่วนเรือเดินทะเล เรือ และอากาศยานจะไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับการใช้โดยตรง การให้เช่าหรือการใช้ อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๓ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้ในการประกอบการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ ๗ กำไรจากธุรกิจ

๑. กำไรของวิสาหกิจของภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในภาคีคู่สัญญาฝ่ายนั้น เว้นแต่วิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจตามที่กล่าวข้างต้น กำไรของวิสาหกิจนั้น อาจเก็บภาษีได้ในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นเท่านั้น
๒. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติวรรค ๓ ในกรณีที่วิสาหกิจของภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งประกอบธุรกิจในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น ในภาคีคู่สัญญาแต่ละฝ่ายให้ถือว่ากำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นในส่วนของฝั่งคาดหวังได้ว่า สถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหาก และประกอบกิจการเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน และติดต่อกันอย่างเป็นอิสระโดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวร
๓. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่ายซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะมีขึ้นในภาคีคู่สัญญาฝ่ายซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น
๔. หากเป็นประเพณีในภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งที่จะกำหนดกำไรอันถือเป็นของสถานประกอบการถาวรโดยอาศัยมูลฐานแห่งการปันส่วนผลกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่างๆของวิสาหกิจนั้น มิให้ข้อความในวรรค ๒ ตัดหนทางของภาคีคู่สัญญาฝ่ายนั้นจากการกำหนดกำไรเพื่อเสียภาษีโดยการปันส่วนผลกำไรอันเป็นประเพณีเช่นว่านั้น อย่างไรก็ตาม วิธีการปันส่วนผลกำไรที่จะนำมาใช้นั้น จะต้องเป็นวิธีที่ให้ผลซึ่งเป็นไปตามหลักการต่างๆที่กำหนดไว้ในข้อนี้
๕. มิให้ถือว่ากำไรเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้นซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ

๖. ถ้าเจ้าหน้าที่ภาษีอากรของภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่งมีข้อมูลไม่เพียงพอในการกำหนดจำนวนกำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรของวิสาหกิจหนึ่งมิให้บทบัญญัติของข้อนี้มีผลกับการบังคับใช้ข้อกำหนดใดๆของภาคีสัญญาฝ่ายนั้นอันเกี่ยวเนื่องกับการกำหนดภาวะทางภาษีของบุคคลหนึ่งโดยมีเงื่อนไขว่า ข้อกำหนดนั้นจะต้องถูกใช้ให้เป็นไปตามหลักการต่างๆที่กำหนดไว้ในข้อนี้เท่าที่ข้อมูลที่มีให้แก่เจ้าหน้าที่ภาษีอากรจะอำนวยความสะดวกให้กระทำได้

๗. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทบัญญัติวรรคก่อนๆ กำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรให้กำหนดโดยวิธีเดียวกันเป็นปีๆไป เว้นแต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น

๘. ในกรณีที่กำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งความตกลงนี้ มิให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ ๘

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

๑. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งได้รับจากการดำเนินการอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในภาคีคู่สัญญานั้น
๒. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งได้รับในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้ในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง แต่ภาษีที่เรียกเก็บจะลดลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ ๕๐ ของภาษี
๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้หรือกำไรซึ่งเกิดจากการเข้าร่วมกลุ่ม การเข้าร่วมในธุรกิจ หรือการเข้าร่วมในตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศด้วย

ข้อ ๙
วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

๑. ในกรณีนี้ที่

(ก) วิสาหกิจของภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง หรือ

(ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่ง และวิสาหกิจของภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง

และในกรณีใดกรณีหนึ่งได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ เงินได้หรือกำไรใดๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่ง หากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นเงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้นและเก็บภาษีได้ตามนั้น

๒. ในกรณีที่ภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งเก็บภาษีจากผลกำไรของวิสาหกิจของภาคีคู่สัญญาฝ่ายนั้น ซึ่งได้รวมกำไรของวิสาหกิจของภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งที่ได้ถูกเรียกเก็บภาษีในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้นแล้ว และกำไรที่รวมเข้าไปในนั้นเป็นกำไรซึ่งควรจะเป็นของวิสาหกิจของภาคีคู่สัญญาที่กล่าวถึงฝ่ายแรก ถ้าเงื่อนไขต่างๆ ที่กำหนดขึ้นระหว่างวิสาหกิจทั้งสองเป็นเงื่อนไขที่ควรจะมีขึ้นระหว่างวิสาหกิจอิสระ ภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง อาจปรับปรุงจำนวนภาษีที่จัดเก็บจากกำไรเหล่านั้น ในการกำหนดการปรับปรุงเช่นนั้นต้องคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งความตกลงนี้ด้วยตามควร และหากจำเป็นให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของภาคีคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายปรึกษาหารือซึ่งกันและกัน

ข้อ ๑๐
เงินปันผล

๑. เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น
๒. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในภาคีสัญญาฝ่ายซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และตามกฎหมายของภาคีสัญญาฝ่ายนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน ร้อยละ ๑๐ ของเงินปันผลทั้งสิ้น
วรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนการเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป
๓. คำว่า “เงินปันผล” ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากหุ้น หุ้นของผู้ก่อตั้ง หรือสิทธิอื่นๆอันมีส่วนร่วมอยู่ในผลกำไรซึ่งมิใช่สิทธิเรียกร้องในหนี้ รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่นๆในบริษัทซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของการจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของภาคีสัญญาฝ่ายซึ่งบริษัทผู้ทำการจ่ายเงินเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช่บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่ง ประกอบธุรกิจภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น และการถือหุ้น ในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น ในกรณีเช่นนั้น ให้ใช้บทบัญญัติข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับ แล้วแต่กรณี

๕. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่งได้รับเงินได้หรือกำไรจากภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้นจะไม่บังคับจัดเก็บภาษีใดๆจากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ตราบเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น หรือตราบเท่าที่การถือหุ้นในส่วนของเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีจากกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้น จะประกอบขึ้นด้วยกำไรหรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม

ข้อ ๑๑
ดอกเบีย

๑. ดอกเบียที่เกิดขึ้นในภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม ดอกเบียเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในภาคีสัญญาฝ่ายซึ่งดอกเบียนั้นเกิดขึ้น และเป็นไปตามกฎหมายของภาคีสัญญาฝ่ายนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในดอกเบียเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

ก) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนดอกเบียทั้งสิ้น ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ของดอกเบียเป็นสถาบันการเงินใดๆ หรือบริษัทประกันภัย

ข) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนดอกเบียทั้งสิ้น ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ของดอกเบียเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง และได้ชำระเกี่ยวกับหนี้สินที่เกิดขึ้นจากผลของสินเชื่อทางการค้า โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งเพื่ออุปกรณสินค้าหรือบริการใดๆ เว้นแต่เป็นกรณีที่มีการขายระหว่างบุคคลนั้นมิได้ปฏิบัติต่อกันตามทางการค้าปกติ และ

ค) ร้อยละ ๑๕ ของจำนวนดอกเบียในกรณีอื่นๆ

๓. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๒ ของข้อนี้ ดอกเบียที่เกิดขึ้นในภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่งได้รับยกเว้นภาษีในภาคีสัญญาฝ่ายนั้น ถ้าดอกเบียนั้นจ่ายให้แก่

ก) ในกรณีของเขตบริหารพิเศษฮ่องกง

(๑) รัฐบาลแห่งเขตบริหารพิเศษฮ่องกง

(๒) องค์การบริหารการเงินฮ่องกง

(๓) สถาบันการเงินซึ่งรัฐบาลแห่งเขตบริหารพิเศษฮ่องกงแต่งตั้ง และได้มีการตกลงร่วมกันโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของภาคีสัญญาทั้งสองฝ่าย

ข) ในกรณีของประเทศไทย

- (๑) รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย
- (๒) องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น
- (๓) ธนาคารแห่งประเทศไทย
- (๔) ธนาคารเพื่อการส่งออก-นำเข้าแห่งประเทศไทย
- (๕) สถาบันการเงินซึ่งรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยแต่งตั้ง และได้มีการตกลงร่วมกัน โดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของภาคีสัญญาทั้งสองฝ่าย

๔. คำว่า “ดอกเบี้ย” ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้ รวมทั้งพรีเมียมและรางวัลอันผูกพันกับหลักทรัพย์ พันธบัตร หรือหุ้นกู้เช่นว่านั้น รวมทั้งเงินได้ที่มีลักษณะทำนองเดียวกันกับเงินได้จากการให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายหมายภาษีอากรของภาคีสัญญาฝ่ายซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น เบี้ยปรับสำหรับการชำระเงินล่าช้าจะไม่ถือเป็นดอกเบี้ยเพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้

๕. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในดอกเบี้ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่ง ประกอบธุรกิจในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น และสิทธิเรียกร้องในหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านี้จะใช้บทบัญญัติของ ข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับ แล้วแต่กรณี

๖. ดอกเบี้ยจะถือว่าเกิดขึ้นในภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีคู่สัญญาฝ่ายนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลผู้จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่ง ซึ่งหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ดอกเบี้ยเช่นนั้น จะถือว่าเกิดขึ้นในภาคีคู่สัญญาฝ่ายซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

๗. ในกรณีที่โดยเหตุแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนดอกเบี้ยที่จ่ายนั้น เมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องในหนี้อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนที่พึงตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินที่กล่าวถึงจำนวนหลังในกรณีเช่นนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้ยังคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของภาคีคู่สัญญาแต่ละฝ่าย ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งความตกลงนี้ด้วย

ข้อ ๑๒

ค่าสิทธิ

๑. ค่าสิทธิที่เกิดขึ้นในภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม ค่าสิทธิเช่นนั้น อาจเก็บภาษีได้ในภาคีสัญญาฝ่ายซึ่งค่าสิทธินั้นเกิดขึ้นและ ตามกฎหมายของภาคีสัญญาฝ่ายนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ของค่าสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ ๕ ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้น ถ้าค่าสิทธินั้นจ่ายเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรืองานวิทยาศาสตร์ใดๆ

(ข) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้น ถ้าค่าสิทธินั้นจ่ายเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบ หรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรลับหรือกรรมวิธีลับใดๆ และ

(ค) ร้อยละ ๑๕ ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้น ในกรณีอื่นๆ

๓. คำว่า “ค่าสิทธิ” ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใดๆที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ ลิขสิทธิ์ใดๆในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์ หรือฟิล์ม หรือเทปที่ใช้เพื่อการเผยแพร่ทางวิทยุหรือโทรทัศน์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบ หรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรลับหรือกรรมวิธีลับใดๆ หรือเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อข้อเสนอเทศเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือ วิทยาศาสตร์

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในค่าสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่ง ประกอบธุรกิจภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งค่าสิทธินั้นเกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับ ค่าสิทธิที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นนี้จะใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี

๕. ค่าสิทธิจะถือว่าเกิดขึ้นในภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีคู่สัญญาฝ่ายนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลผู้จ่ายค่าสิทธิไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่ง ซึ่งพันธกรณีที่จะต้องจ่ายค่าสิทธินั้นเกิดขึ้น และค่าสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ค่าสิทธิเช่นว่านั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในภาคีคู่สัญญาฝ่ายซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่
๖. ในกรณีที่โดยเหตุแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนค่าสิทธิที่จ่ายนั้น เมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิและข้อสนเทศอันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายค่าสิทธิแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนที่พึงตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินที่กล่าวถึงจำนวนหลัง ในกรณีเช่นว่านี้ ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้ยังคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของภาคีคู่สัญญาแต่ละฝ่าย ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆแห่งความตกลงนี้ด้วย

ข้อ ๑๓
ผลได้จากทุน

๑. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ตามที่กล่าวไว้
ในข้อ ๖ และตั้งอยู่ในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น
๒. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการ
ถาวรซึ่งวิสาหกิจของภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งมีอยู่ในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง หรืออสังหาริมทรัพย์ที่
เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งมีอยู่ในภาคีคู่สัญญาอีก
ฝ่ายหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ รวมทั้งผลได้จากการจำหน่าย
สถานประกอบการถาวรเช่นว่านั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำ
เช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น
๓. ผลได้ที่วิสาหกิจในภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายเรือ หรืออากาศยานที่ใช้ในการ
จราจรระหว่างประเทศ หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเดินเรือ หรืออากาศยาน
เช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในภาคีคู่สัญญาฝ่ายนั้น
๔. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายหุ้นของบริษัทที่มีมูลค่า
มากกว่าร้อยละ ๕๐ ของมูลค่าทรัพย์สิน ไม่ว่าจะโดยตรงหรือโดยทางอ้อมจากอสังหาริมทรัพย์
ในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น
๕. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในวรรค ๑, ๒, ๓ และ ๔
จะเก็บภาษีได้เฉพาะในภาคีคู่สัญญาฝ่ายซึ่งผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เท่านั้น

ข้อ ๑๔

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่งได้รับในส่วนของที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน จะเก็บภาษีได้เฉพาะในภาคีสัญญาฝ่ายนั้น เว้นแต่ในกรณีต่อไปนี้จะ เงินได้เช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง

ก) ถ้าผู้นั้นมีฐานประกอบการประจำอยู่เป็นปกติวิสัยในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมของผู้นั้น ในกรณีเช่นนั้นเงินได้

เฉพาะ

ที่พึงถือว่าเป็นของฐานประกอบการประจำนั้น อาจเก็บภาษีได้ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น หรือ

ข) ถ้าผู้นั้นอยู่ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งสำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมกันถึงหรือมากกว่า ๑๘๓ วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ ที่เริ่มต้นหรือสิ้นสุดในปีปฏิทินที่เกี่ยวข้อง ในกรณีเช่นนั้นเฉพาะเงินได้ที่ผู้นั้นได้รับจากการประกอบกิจกรรมในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น อาจเก็บภาษีได้ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น

๒. คำว่า “บริการวิชาชีพ” ให้รวมถึงโดยเฉพาะกิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์ วรรณกรรม ศิลปะ กิจกรรมการศึกษาหรือการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ ทันตแพทย์ ทนายความ วิศวกร สถาปนิก และนักบัญชี

ข้อ ๑๕

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ ๑๖, ๑๘ และ ๑๙ เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่งได้รับในส่วนตัวเกี่ยวกับการจ้างงาน จะเก็บภาษีได้เฉพาะในภาคีสัญญาฝ่ายนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้นได้กระทำในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง หากมีการจ้างงานเช่นนั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น
๒. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่งได้รับในส่วนตัวเกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในภาคีสัญญาที่กล่าวถึงฝ่ายแรก ถ้า
 - (ก) ผู้รับเงินอยู่ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง สำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันไม่เกิน ๑๘๓ วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆที่เริ่มต้นหรือสิ้นสุดในปฏิทินปีที่เกี่ยวข้องกับ และ
 - (ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดย หรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง และ
 - (ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำซึ่งนายจ้างมีอยู่ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง
๓. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนๆ ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนตัวเกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในเรือหรืออากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ โดยวิสาหกิจของภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในภาคีสัญญาฝ่ายนั้น

ข้อ ๑๖

ค่าป่วยการของกรรมการ

ค่าป่วยการของกรรมการและการจ่ายเงินอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัทซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น

ข้อ ๑๗

นักแสดงและนักกีฬา

๑. แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ ๑๔ และ ๑๕ เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่งได้รับในฐานะนักแสดง อาทิ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุหรือโทรทัศน์ หรือ นักดนตรี หรือในฐานะนักกีฬา จากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนที่กระทำในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น
๒. ในกรณีเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมส่วนบุคคลที่กระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬาในฐานะนักแสดงหรือนักกีฬานั้น มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬา แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ ๗, ๑๔ และ ๑๕ เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในภาคีสัญญาฝ่ายที่กิจกรรมของนักแสดงหรือนักกีฬาเกิดขึ้น
๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ ของข้อนี้ จะไม่ใช้บังคับกับค่าตอบแทนที่ได้รับจากกิจกรรมซึ่งกระทำในภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่ง โดยนักแสดงหรือนักกีฬา และจ่ายโดยภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง ถ้าการมาเยือนภาคีสัญญาฝ่ายนั้น ได้รับการอุดหนุนเป็นส่วนใหญ่จากกองทุนสาธารณะของภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง รวมทั้งองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตั้งขึ้นตามกฎหมาย ในกรณีเช่นว่านี้ เงินได้นั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในภาคีสัญญาฝ่ายซึ่งนักแสดงหรือนักกีฬานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

ข้อ ๑๘
เงินบำนาญ

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค ๒ ของข้อ ๑๗ เงินบำนาญ (รวมทั้งเงินบำเหน็จ) และเงินค่าตอบแทนอื่นๆที่คล้ายคลึงกันที่จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่ง เพื่อเป็นค่าตอบแทนสำหรับการทำงานในอดีต จะเก็บภาษีได้เฉพาะในภาคีสัญญาฝ่ายนั้น
 ๒. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของวรรค ๑ เงินบำนาญ (รวมทั้งเงินบำเหน็จ) และค่าตอบแทนอื่นๆที่จ่ายภายใต้โครงการเงินบำนาญ หรือเกษียณอายุ ซึ่งได้แก่
 - (ก) โครงการสาธารณะซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของระบบประกันสังคมของภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่ง หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของภาคีสัญญาฝ่ายนั้น หรือ
 - (ข) แผนจัดการที่บุคคลธรรมดาอาจมีส่วนร่วมเพื่อได้รับผลประโยชน์จากการเกษียณอายุ และเป็นที่ยอมรับตามความมุ่งประสงค์ทางภาษีในภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่ง
- จะเก็บภาษีได้เฉพาะในภาคีสัญญาฝ่ายนั้น

ข้อ ๑๙
งานรัฐบาล

๑. (ก) เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นๆที่คล้ายคลึงกันนอกเหนือจากเงินบำนาญ ที่จ่ายโดยรัฐบาลแห่งภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่ง หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของภาคีสัญญาฝ่ายนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนของที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่ภาคีสัญญาฝ่ายนั้น หรือองค์การบริหารของภาคีสัญญาฝ่ายนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในภาคีสัญญาฝ่ายนั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นๆที่คล้ายคลึงกันเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง ถ้าการให้บริการเกิดขึ้นในภาคีสัญญาฝ่ายนั้น และบุคคลธรรมดาผู้นั้นมีถิ่นที่อยู่ในภาคีสัญญาฝ่ายนั้น ผู้ซึ่ง

(๑) ในกรณีของเขตบริหารพิเศษฮ่องกง มีสิทธิการอยู่อาศัยในเขตบริหารพิเศษฮ่องกง และในกรณีของประเทศไทย เป็นคนชาติของประเทศไทย หรือ

(๒) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีสัญญาฝ่ายนั้น เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการนั้น

๒. เงินบำนาญใด ๆ (รวมทั้งเงินบำเหน็จ) ที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากกองทุนที่ตั้งขึ้นหรือสนับสนุนโดยรัฐบาลแห่งภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่ง หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่งนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนของที่เกี่ยวเนื่องจากบริการให้แก่ภาคีสัญญาฝ่ายนั้น หรือองค์การบริหาร จะเก็บภาษีได้เฉพาะในภาคีสัญญาฝ่ายนั้น

๓. บทบัญญัติของข้อ ๑๕, ๑๖ และ ๑๘ แทนบทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับกับเงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นๆที่คล้ายคลึงกันและกับเงินบำนาญ (รวมทั้งบำเหน็จ) ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจที่ดำเนินการโดยรัฐบาลแห่งภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่ง หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของภาคีสัญญาฝ่ายนั้น

ข้อ ๒๐

นักศึกษา

การจ่ายเงินซึ่งนักศึกษาหรือผู้ฝึกงานทางธุรกิจซึ่งเป็นหรือในทันทีก่อนหน้าที่จะไปเยือนภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่งเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง และผู้ซึ่งอยู่ในภาคีสัญญาที่กล่าวถึงฝ่ายแรกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการศึกษาหรือการอบรม เงินที่จ่ายเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา หรือการอบรม จะไม่ต้องเสียภาษีในภาคีสัญญาฝ่ายนั้น โดยมีเงื่อนไขว่าการจ่ายเงินเช่นนั้นเกิดขึ้นจากแหล่งภายนอกภาคีสัญญาฝ่ายนั้น

ข้อ ๒๑
เงินได้อื่น ๆ

๑. บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่ง ไม่ว่าจะเกิดขึ้นที่ใดก็ตาม ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับข้อบทก่อนๆของความตกลงนี้ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในภาคีคู่สัญญาฝ่ายนั้น
๒. บทบัญญัติของวรรค ๑ จะไม่ใช้บังคับกับเงินได้ นอกเหนือจากเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ตามที่บัญญัติไว้ในวรรค ๒ ของข้อ ๖ ถ้าผู้รับเงินได้เช่นว่านั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่ง ประกอบธุรกิจ ในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้นหรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่จ่ายนั้นเกี่ยวข้องกับ ในประการสำคัญกับสถานประกอบการหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านั้นจะใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับ แล้วแต่กรณี
๓. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อบทก่อนๆของความตกลงนี้ และเกิดขึ้นในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น

ข้อ ๒๒ วิธีการจัดการเก็บภาษีซ้อน

๑. ตามบทบัญญัติของกฎหมายแห่งเขตบริหารพิเศษฮ่องกงในส่วนที่เกี่ยวกับการยินยอมให้นำภาษีที่ชำระไว้นอกเขตบริหารพิเศษฮ่องกงมาเครดิตออกจากภาษีเขตบริหารพิเศษฮ่องกง (ซึ่งจะไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อหลักการทั่วไปของข้อนี้) ภาษีไทยที่ได้ชำระไว้ภายใต้กฎหมายแห่งประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับความตกลงนี้ไม่ว่าจะโดยตรงหรือโดยการหักภาษีในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินได้ของบุคคลผู้ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในเขตบริหารพิเศษฮ่องกงได้รับจากแหล่งเงินได้ในประเทศไทย จะยอมให้ถือเป็นเครดิตออกจากภาษีเขตบริหารพิเศษฮ่องกงที่เสียไว้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินได้นั้น โดยมีเงื่อนไขว่า จำนวนภาษีที่นำมาเครดิตจะต้องไม่เกินจำนวนภาษีเขตบริหารพิเศษฮ่องกงที่คำนวณจากเงินได้นั้น ซึ่งมีความสอดคล้องกับกฎหมายภาษีแห่งเขตบริหารพิเศษฮ่องกง

๒. ตามบทบัญญัติของกฎหมายแห่งประเทศไทยในส่วนที่เกี่ยวกับการยินยอมให้นำภาษีที่ชำระไว้ในประเทศอื่น ๆ นอกจากประเทศไทยมาเครดิตออกจากภาษีไทย ภาษีเขตบริหารพิเศษฮ่องกงที่ได้ชำระไว้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินได้จากเขตบริหารพิเศษฮ่องกง จะยอมให้ถือเป็นเครดิตออกจากภาษีไทยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินได้นั้น อย่างไรก็ตาม จำนวนภาษีจะต้องไม่เกินสัดส่วนที่เหมาะสมของภาษีไทยต่อเงินได้นั้น

๓. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการยอมให้ถือเป็นเครดิตในภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่ง ภาษีที่ได้ชำระในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง จะให้ถือว่ารวมถึงภาษีที่ต้องชำระในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น แต่ได้รับการลดหรือการยกเว้นภาษีตามกฎหมายส่งเสริมพิเศษที่ได้บัญญัติไว้เพื่อส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจของภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น บทบัญญัติในวรรคนี้จะบังคับใช้เฉพาะระยะเวลา ๗ ปี เริ่มจากวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับตามที่บัญญัติไว้ในวรรค ๒ ของข้อ ๒๗ ระยะเวลานี้อาจขยายได้โดยความตกลงร่วมกันระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของภาคีคู่สัญญาทั้งสองฝ่าย

ข้อ ๒๓ การไม่เลือกปฏิบัติ

๑. บุคคลผู้ซึ่งในกรณีเขตบริหารพิเศษฮ่องกง มีสิทธิการอยู่อาศัย หรือก่อตั้งขึ้น หรือตั้งขึ้นตามกฎหมายในเขตบริหารพิเศษฮ่องกง และในกรณีของประเทศไทย เป็นคนชาติของประเทศไทย จะต้องไม่ถูกบังคับในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งให้เสียภาษีอากรใด ๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆเกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งคนที่มีสิทธิการอยู่อาศัย หรือก่อตั้งขึ้น หรือตั้งขึ้นในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง (ในกรณีที่ภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น คือ เขตบริหารพิเศษฮ่องกง) หรือคนชาติของภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง (ในกรณีที่ภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น คือ ประเทศไทย) โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้มีถิ่นที่อยู่ถูกบังคับหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน
๒. ภาษีอากรที่เก็บจากสถานประกอบการหรือธุรกิจของภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่งมีอยู่ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง จะต้องไม่ถูกเรียกเก็บในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์ น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากธุรกิจของภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้นที่ประกอบกิจการรวม อย่างเดียวกัน
๓. เว้นแต่ในกรณีบทบัญญัติของวรรค ๑ ของข้อ ๙ วรรค ๗ ของข้อ ๑๑ หรือวรรค ๖ ของข้อ ๑๒ ใช้บังคับ ดอกเบี้ย ค่าสิทธิ และการจ่ายเงินอื่นๆที่จ่ายโดยธุรกิจของภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดกำไรที่พึงเสียภาษีของธุรกิจเช่นว่านั้น จะยอมให้หักได้ภายใต้เงื่อนไขเดียวกันเสมือนว่าได้จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีสัญญาที่กล่าวถึงฝ่ายแรก

๔. วิสาหกิจของภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งซึ่งมีผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมทุนทั้งหมดหรือแต่บางส่วนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะไม่ถูกบังคับในภาคีคู่สัญญาที่กล่าวถึงฝ่ายแรกให้เสียภาษีอากรใดๆหรือปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆเกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของภาคีคู่สัญญาที่กล่าวถึงฝ่ายแรก ถูกบังคับหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม

๕. บทบัญญัติของข้อนี้ จะไม่แปลความเป็นการผูกพันภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งในอันที่จะยอมให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งค่าลดหย่อนส่วนบุคคล การบรรเทาภาระและการหักลดใดๆ เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษีอันเนื่องมาจากความเป็นพลเมืองหรือความรับผิดชอบทางครอบครัว ซึ่งภาคีคู่สัญญาฝ่ายนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในฝ่ายของตน

๖. บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับภาษีซึ่งอยู่ในบังคับของความตกลงนี้

ข้อ ๒๔

วิธีการดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

๑. ในกรณีที่บุคคลพิจารณาเห็นว่ากรกระทำของภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่าย มีผลหรือจะมีผลให้ตนเองต้องเสียภาษีอากรโดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของความตกลงนี้ บุคคลผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของภาคีคู่สัญญาฝ่ายซึ่งตนเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ หรือกรณีของบุคคลนั้นอยู่ภายใต้วรรค ๑ ของข้อ ๒๓ ก็ให้ยื่นต่อภาคีคู่สัญญาฝ่ายซึ่งบุคคลนั้นมีสิทธิการอยู่อาศัยหรือก่อตั้งขึ้นหรือตั้งขึ้น (ในกรณีเขตบริหารพิเศษฮ่องกง) หรือที่บุคคลนั้นเป็นคนชาติ (ในกรณีประเทศไทย) โดยไม่ต้องคำนึงถึงวิธีการแก้ไขที่บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของภาคีคู่สัญญาเหล่านั้น คำร้องดังกล่าวต้องยื่นภายในเวลาสามปี นับจากการแจ้งครั้งแรกถึงการกระทำที่ก่อให้เกิดการปฏิบัติทางภาษีอากร อันไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งความตกลงนี้
๒. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควร และถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้นโดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีอากรอันไม่เป็นไปตามความตกลงนี้ ข้อตกลงใดๆจะต้องทำให้เป็นผล แม้จะมีกำหนดเวลาภายใต้กฎหมายภายในของภาคีคู่สัญญา
๓. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของภาคีคู่สัญญาจะต้องพยายามแก้ไขความยุ่งยากหรือข้อสงสัยใดๆ อันเกิดขึ้นเนื่องจากการตีความหรือการใช้บังคับความตกลงนี้ เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจปรึกษารือกันเพื่อขอจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีใดๆที่มีได้บัญญัติไว้ในความตกลงนี้ด้วย
๔. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของภาคีคู่สัญญาทั้งสองฝ่าย อาจติดต่อซึ่งกันและกันโดยตรง เพื่อความมุ่งประสงค์ให้ผลเป็นไปตามข้อกำหนดแห่งความตกลงนี้

ข้อ ๒๕
การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

๑. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของภาคีคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติตามบทบัญญัติของความตกลงนี้ หรือตามกฎหมายภายในของภาคีคู่สัญญาทั้งสองฝ่าย ซึ่งเกี่ยวกับภาษีที่ครอบคลุมโดยความตกลงเท่าที่ภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกับความตกลงนี้ ข้อสนเทศใดๆ ที่ได้รับ โดยภาคีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งให้ถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกับข้อสนเทศที่ได้รับ ภายใต้กฎหมายภายในของภาคีคู่สัญญาฝ่ายนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคล หรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์กรฝ่ายบริหาร) ซึ่งเกี่ยวข้องกับ การประเมินหรือการจัดเก็บ การบังคับใช้หรือการ ดำเนินคดีที่เกี่ยวข้อง หรือการพิจารณาอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีที่ครอบคลุมโดยความตกลงนี้ บุคคลหรือ เจ้าหน้าที่เช่นว่านั้นจะใช้ข้อสนเทศนั้นเพื่อความมุ่งประสงค์นั้นเท่านั้น บุคคลหรือ เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศในกระบวนการพิจารณาในศาลหรือในการวินิจฉัยชี้ขาด ของศาล รวมทั้งการวินิจฉัยของคณะกรรมการกลั่นกรองในกรณีเขตบริหารพิเศษฮ่องกง ข้อสนเทศ ไม่อาจเปิดเผยกับอำนาจการตัดสินที่สามใดๆ เพื่อความมุ่งประสงค์ใดๆ โดยมีได้รับความยินยอมจาก ภาคีคู่สัญญาฝ่ายที่จัดทำข้อสนเทศนั้น

๒. ไม่มีกรณีใด ที่จะแปลความหมายบทบัญญัติของวรรค ๑ เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับภาคีคู่ สัญญาฝ่ายหนึ่ง ให้ต้อง

(ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยบิดเบือนไปจากกฎหมายและวิธีปฏิบัติทางการ บริหารของภาคีคู่สัญญาฝ่ายนั้น หรือภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง

(ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหารโดยปกติของ ภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายนั้น หรือภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง

(ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือ วิชาชีพ หรือกรรมวิธีทางการค้า หรือข้อสนเทศ ซึ่งการเปิดเผยดังกล่าวจะเป็นการขัดกับ นโยบายสาธารณะ (ความสงบเรียบร้อยของสาธารณชน)

ข้อ ๒๖
บทบัญญัติเบ็ดเตล็ด

๑. ไม่มีข้อความใดในความตกลงนี้จะมีผลกระทบกระเทือนต่อสิทธิของภาคีคู่สัญญาแต่ละฝ่ายในการใช้กฎหมายภายในและมาตรการที่เกี่ยวข้องกับการหลีกเลี่ยงภาษี ไม่ว่าจะได้มีการอธิบายไว้หรือไม่
๒. ไม่มีข้อความใดในความตกลงนี้ จะมีผลกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางรัฐากรของบุคคลที่ได้รับเอกสิทธิ์ทางรัฐากรนั้นตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ ๒๗
การเริ่มใช้บังคับ

๑. ภาคีสัญญาแต่ละฝ่ายจะแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรให้อีกฝ่ายหนึ่งทราบว่าได้ดำเนินการตามขั้นตอนที่กำหนดตามกฎหมายของฝ่ายนั้นเพื่อที่จะทำให้ความตกลงนี้มีผลบังคับใช้ ความตกลงจะมีผลบังคับใช้ในวันที่ได้รับการแจ้งครั้งหลัง
๒. บทบัญญัติของความตกลงนี้จะมีผลใช้บังคับ
 - (ก) ในเขตบริหารพิเศษฮ่องกง ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเขตบริหารพิเศษฮ่องกง สำหรับปีประเมินภาษีใดๆที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันที่ ๑ เมษายน ในปีปฏิทินถัดจากปีที่ความตกลงมีผลบังคับใช้
 - (ข) ในประเทศไทย
 - (๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินได้ที่จ่ายในหรือหลังจากวันที่ ๑ มกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่ความตกลงมีผลบังคับใช้ และ
 - (๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่นๆ สำหรับจำนวนภาษีที่เรียกเก็บในปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีใดๆที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันที่ ๑ มกราคม ในปีปฏิทินถัดจากปีที่ความตกลงมีผลบังคับใช้

การเลิกใช้

ความตกลงนี้จะยังคงมีผลบังคับใช้โดยไม่มีกำหนด แต่อย่างไรก็ตาม ภาคีสคู่สัญญาแต่ละฝ่าย อาจแจ้งยกเลิกการใช้ความตกลงเป็นลายลักษณ์อักษรในหรือก่อนวันที่ ๓๐ มิถุนายนในปีปฏิทินใดๆ เริ่มหลังจากพ้นกำหนดระยะเวลา ๕ ปี นับจากวันที่ความตกลงมีผลบังคับใช้

ในกรณีเช่นว่านี้ความตกลงเป็นอันเลิกมีผลใช้บังคับ

(ก) ในเขตบริหารพิเศษฮ่องกง ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเขตบริหารพิเศษฮ่องกง สำหรับปีการประเมินภาษีใดๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันที่ ๑ เมษายน ในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิกใช้

(ข) ในประเทศไทย

(๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินได้ที่ได้จ่ายในหรือหลังจากวันที่ ๑ มกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิกใช้ และ

(๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่นๆ สำหรับจำนวนภาษีที่เรียกเก็บในปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีใด ๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันที่ ๑ มกราคม ในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิกใช้

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้อง ได้ลงนามในความตกลงนี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับที่.....เมื่อวันที่.....ปีสองพัน.....คริสต์ศักราช
เป็นอังกฤษ

ในนามรัฐบาลแห่งเขตบริหารพิเศษฮ่องกง
แห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

พิธีสาร

ในการลงนามความตกลงระหว่างรัฐบาลแห่งเขตบริหารพิเศษฮ่องกงแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน และรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากร ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ รัฐบาลทั้งสองฝ่ายได้ตกลงกันว่าบทบัญญัติดังต่อไปนี้จะเป็น ส่วนหนึ่งของความตกลง

๑. ความตกลงนี้จะใช้กับภาษีที่จัดเก็บอยู่ในปัจจุบันที่กำหนดไว้ในอนุวรรค (ก) ของวรรค ๓ ของข้อ ๒ ไม่ว่าจะอยู่ภายใต้การประเมินส่วนบุคคลหรือไม่ก็ตาม
๒. ในความตกลงนี้ คำว่า “ภาษีเขตบริหารพิเศษฮ่องกง” และ “ภาษีไทย” ไม่รวมถึงเบี้ยปรับและ ดอกเบี้ยใดๆที่บังคับจัดเก็บภายใต้กฎหมายของภาคีสถัญญาแต่ฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับภาษีที่ความตกลงนี้มีผลบังคับใช้ตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒ ในกรณีของเขตบริหารพิเศษฮ่องกง “เบี้ยปรับ หรือดอกเบี้ย” โดยไม่มีข้อจำกัด รวมถึงผลรวมใดๆที่เพิ่มจากภาษีเขตบริหารพิเศษฮ่องกงด้วยเหตุผล แห่งการไม่จ่ายภาษีและการจ่ายคืน และ “ภาษีเพิ่ม” ประเมินจากการละเมิดหรือการละเลยข้อพึง ปฏิบัติของ กฎหมายภาษี
๓. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อ ๘ เงินได้และกำไรจากการดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยาน ในการจราจรระหว่างประเทศ จะรวมถึง
 - (ก) รายได้ทั้งสิ้นจากการดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ สำหรับการขนส่งผู้โดยสาร วัสดุสิ่งของ จดหมาย หรือสินค้า รวมถึง
 - (๑) เงินได้จากการเช่าเรือ หรือเครื่องบินแบบไม่มีลูกเรือโดยการเช่าที่เกี่ยวเนื่องกับการดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ
 - (๒) เงินได้จากการขายตั๋วหรือการบริการที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งที่กล่าวมานั้น ไม่ว่าจะ เป็นการขนส่งเพื่อวิสาหกิจนั้นหรือวิสาหกิจอื่นๆ โดยมีเงื่อนไขว่า ในกรณีการให้บริการนั้นจะต้อง เกี่ยวเนื่องกับการดำเนินการเดินเรือและอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ
 - (๓) ดอกเบี้ยจากทุนที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยาน ในการจราจรระหว่างประเทศ และได้ฝากไว้ในบัญชีเงินฝากออมทรัพย์
 - (๔) กำไรจากการเช่าตู้สินค้าโดยวิสาหกิจในกรณีที่การเช่าที่เกี่ยวเนื่องกับการ ดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้อง ได้ลงนาม
ในพิธีสารนี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับที่.....เมื่อวันที่.....ปีสองพัน.....คริสต์ศักราช
เป็นภาษาอังกฤษ

ในนามรัฐบาลแห่งเขตบริหารพิเศษฮ่องกง
แห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย